

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

Caput X. Remedia adversus luxuriam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

non teneri dicere illam esse virginem, ita Diana
circumstantiis aggravantibus, ref. 11. Secundo, immo
se peccatorem se foderant dūbissimum Muliere,
ut ait Diana ibid. ref. 2. & Bonac. de Mat. q. 4. p. 11
Ratio est quia sodomia cum Muliere, aut cum Viro,
non differt in genere entis, non in genere moris: non
autem differt in genere entis, aut argentum, frangere jejuniū
lis exigitur, ac furti aurum, aut argentum, frangere jejuniū
rationem per piscibus. Hæc ille.
Ex his primū approbo, ut approbavi superius,
1. num. 1. Secundum approbare non possum, sicut
crederetur, quia furtum est, non differt in genere moris,
quia furtum est, non differt in genere moris,
ut ibidem dixi, perfecta sodomia, quæ est cum
viro, procedit ex affectu ad indebitum sexum: quæ verò
cum muliere, non est ad indebitum sexum, sed licet ad
indebitum, tamen ad partem innaturalem: quæ ergo certè
non debet bene moratus non potest negare, in genere mo-
ris differt. Non sic furti aurum, vel argentum, stan-
gere jejuniū pane, vel piscibus, immo in bestialitate
arguitur cum mare, vel femina, quia hæc semper sunt
in eodem moraliter affectu ad divitiarum, ad comestionem,
ad bestiam. Secundo, quia nimis est falsum, hanc opi-
nionem doceri à Bonacina; immo fortasse etiam nec
Diana. Vtrumque profero Bonacina num. 9. citat. à Ca-
ramuceli, solum loquitur de primo, quod ego approba-
vi. At de secundo, non ibi loquitur, sed paulo ante,
cap. de mat. q. 4. p. 11. num. 7. in Edit. Ven. 1639. ubi
his verbis meam sententiam firmat, reprobat illam Cal-
amuceli: Hinc colligi potest (inquit) explicandum esse
in confessione personam cum qua perpetrata sit sodomia, vide-
re personam habitam sit à masculo cum femina, vel à mascu-
lo cum masculo. Quid clarius?
Diana l. c. sic habet Sufficit dicere, peccavi in sodo-
mia, sive cum mare fuerit, sive cum femina: toties: In
confessione quater, &c. Et ita publicè docuit hic Panormi-
us, quod Theologus Soc. Iesu; licet Tannerus (quod mihi
magis placet) contrarium doceat, quod ad sodomiam etiam ante
illum Gradum hæc Diana. Notas illud? (quod mihi
magis placet). Quod Theologus autem prædictum, me
juvat credere ipsum de bestialitate id docuisse, quod ve-
rum est non de sodomia, quod est falsum.
Secundum dictum Caramuceli, in Reg. S. Bened.
cap. 109. Quidam furabatur, ut mœcharetur: Veniens ad
Confessionem, dixit, furatus sum toties: toties mœchatus,
& subsecutus ordinē furti ad mœchiam. Dubitatur, utrum suf-
ficeret se explicuisse? Respondeo affirmative: ita etiam
Diana in tract. de circumst. aggr. ref. 23. ubi citat, & se-
quitur alios Autores. Ratio est manifesta, quia licet illud
furtum habeat malitiam fornicationis, non tamen habet ma-
litiā fornicationis distinctā à malitia finis in genere lu-
xuriæ: & ideo penitens explicuit omnes circumstantias
mœchæ speciem: omisit unius circumstantiæ aggravantem
etiam in eadem specie, quam non tenebatur expli-
care. Hæc ille.
Sanè fateor hunc explicuisse omnes circumstanti-
as mutantes speciem. Sed aio plus nimio excessisse;
addidit enim duas individuationes peccati, quas ipse
non commisit, & ideo mendax fuit in confessione, sa-
pe in re gravi ad Confessionem pertinente; quia nu-
merus peccatorum, quando exactè scitur, debet exactè
ut omnes farentur, ad confessionem deferri. Cum enim
ait Confessarius: Furatus semel sum, & deinde mœcha-

rus semel sum, nonne duo numero peccata te commisisse,
ex tuis verbis intelligit? Tu tamen unum numero pec-
catum patisti, nempe furtum relatum ad mœchiam;
hoc est, unum numero peccatum, duabus specie diver-
sis malitiis infectum. Scio esse bonos Autores pro Ca-
ramuceli; sed certè ubi apparuit evincens ratio, boni
etiam Autores, bonā coramdem veniā; fuerunt sine
nota deferendi. Relege multa valde necessaria, quæ de
hac difficultate dedi in Meth. Confes. lib. 2. cap. 1. §. 11.
num. 75.

CAPVT X.

Remedia adversus luxuriam.

Hic id breviter pertingere operæ pretium erit. Et
quidem colligit decem remedia Barth. à S. Fau-
sto in Theol. Rel. lib. 3. q. 57. duodecim Peyrinus, p. 1. q. 3. c. 2.
In promptu autem erant alia quinque, nescio, an cetero-
rum efficacissima.
1. Primum remedium, humilitas, & oratio: nam
nostra fragilitate cognita, ad Deum est confugiendum.
Secundum, sobrietas. Tertium vestium asperitas, seu cil-
icia. Quartum, carnis mortificatio. Quintum, custodia sen-
suum. Sextum, vitatio occasionum, & præsertim fuga
conversationis mulierum. Septimum, virilis resistentia.
Octavum, Scripturarum sanctarum meditatio. Nonum,
servens Dei dilectio. Decimum, mortis, & æternarum
poenarum viva meditatio. Decimum, non occultas fove-
re in sinu tentationes, sed eas statim Patri spirituali
patefacere. Duodecimum, fugere otium.
3. His ergo addatur remedium decimum tertium;
subita cogitationis malæ fuga. Ut primum tentatione ti-
tillaris, statim, repente surge, recede, fuge à loco, à lecto,
ubi moraris, & negotium aliquod, quantumvis frivolum
cum magna intentione gerendum suscipe.
4. Decimum quartum, Dei Summi Judicis viva præ-
sentia: in desideriis verò carnis, ait S. Benedictus in Reg.
c. 7. nobis Deum credamus semper esse presentem, cum di-
cat Propheta: Domine ante te est omne desiderium meum
Psalm. 37.
5. Decimum quintum, Frequens, & aliquando etiam
quodidiana Confessio apud eundem confessarium pru-
dentem, & piū, sed adverte illud (aundem:) quo re-
medio recidivi cujuscunque criminis si utantur, fieri vix
potest, ut non, facillimè curentur.
6. Decimum sextum, Frequens Communio; juxta
illud: Et vinum germinans virgines. Lege Suarez, 4. tom.
de Rel. tr. 10. l. 4. c. 3. in fine, qui tantam continentiam in
tanta juventute nostrorum in Collegiis degentium, fre-
quenti sacre Eucharistiæ sumptioni, quæ apud nos de
Sancto more usurpatur, acceptam meritò refert.
7. Addatur ultimum naturale, sed certè satis efficax
medicamentum, Discessus à præsentia impuri objecti.
Veneficio quidam ad puellam amandam urgeri vulgò
dicebatur, præsentius amuletum non fuit, quàm discessus
ab ea Urbe, ubi commorabatur mulier. Quem quidem
discessum ab adolescente exoraverunt difficillimo con-
tū Confanguinei; sed eo exorato, in sanitatem non
multò post illum rediisse læti cognovimus.

FINIS LIBRI SEPTIMI.

Laus Deo Beatissima Virgini, ac Beato Aloysio.

Pars I.

bb

LIBER